

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 29.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 16. Juli 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Mélanie Borring.

„Så Dit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette“. Det er Ord, som Frøken Mélanie Borring har gjort til sine. Da hun allerede i en ganske ung Alder med en sjælden Energi kastede sig over Studierne af det franske Sprog og søgte at trænge ind i Sprogets Kærne, var det netop for at kunne give sine Landsmænd — ikke en tør Skål — men derimod det franske Folks bedste Tanker paa en aandsfuld Maade i Originalsproget og derved aabne det danske Folk nye Kilder til Aandsdannelse.

For hende har det været og er en Livs-sag at undervise i Fransk. Ved at aabne Elevernes Øje for Skønheden og Klarheden i det fremmede Sprog, hæver hun dem til en højere Intelligens og til større Bevægelighed i Aanden; men hvad der først og fremmest har været hende en Hjertesag er, at Sprogundervisningen i Skolerne blev drevet paa en hel anden Maade end tidligere. — „Undervisning skal være opdragende“, siger hun, og hendes Kamp her hjemme har ikke været forgæves.

Vor Skoleundervisning i Fransk er betydelig forandret. Det er gaaet ind i Folks Bevidsthed, at det gælder om at kunne høre og tale Sproget om der skal naas en virkelig Aandsdannelse derigennem, og Eleven kan kun tilegne sig Sproget gennem en mundtlig Undervisning af Læreren, som selv maa have levet og studeret i det Land, hvis Sprog han vil lære sine Landsmænd.



Frøken Mélanie Borring.

Frøken Borring har i den Henseende været heldigere stillet end de fleste. Som Datter af Professor Borring, der viede sit Liv til Studier af det franske Sprog, havde hun tidlig Lejlighed til at erhverve sig en smuk Udtale. Selv fortæller hun herom i *Kvindebladet* „Hvad vi vil“:

„Jeg var 14 Dage gammel, da en fin dannet Pariserinde optoges i mine Forældres Hus som Lærerinde for mine ældre Søskende; det er derfor ingenlunde min Fortjeneste, om Øre og Taleorgan tidligt dannedes under Paavirkning af hendes saa vel som min Faders korrekte og velklingende Fransk. Min den Gang formuende Fader med sin idealistiske, pædagogiske Stræben og sin ægte franske Afsky for enhver „Jargon“ skyede ikke Omkostningen ved at betro min Op-

dragelses Afslutning til den geniale M. Charrier-Boblet, hvis grammatikalske Arbejder var lønnede med det franske Akademis „Prix Montlyon“ og tjente til Lærebøger for Louis Philippes Børn, ligesom han talte mellem sine Elever Jules Simon og hans Børn. Selvfølgelig blev min Uddannelse under en saadan Paavirkning literær paa Grundlag af de franske Klassikere, saaledes som enhver dannet Mands eller Kvindes Uddannelse i Frankrig maa være, lige meget hvad Stilling, der senere vælges i Livet. — (Kommuneskolebørnene i Frankrig modtager nemlig som uundværlig aandelig Ballast en fyldig literær Kundskab, hvilende paa klassisk Grundlag“.

Og det er igennem denne smukke Udtale, at Frk. Mélanie Borring har henrevet og vundet sine Landsmænds Interesse for Sproget.

For at redde den i Dekadence værende Udtale i Undervisningen i Fransk her hjemme, begyndte hun i 1870 sine senere med korte Mellemrum fortsatte offentlige Oplæsninger af Mønsterforfattere i Poesi og Prosa i den franske Litteratur. Disse Oplæsninger blev mere end „blot til Lyst“. Der rejste sig nemlig en Kamp mellem de lærde, men Resultatet blev et virkeligt Opsving iblandt franske Lærere.

Men Frøken Borrings Iver for at lede Sprogundervisningen ind i andre Baner lod hende ingen Ro. I 1885 skrev hun to meget skarpe pædagogiske Artikler i „Dagbladet“ om Lærernes Uddannelse.

Frøkenen gik ud fra Holbergs Arbejde; viste, at han netop ved at leve i fremmede Lande hjembragte de Aandens Vaaben, hvormed han fældede Børnerthedens Hydra her hjemme. Hendes Hovedtanke er den, at vi først maa uddanne en Skare af Lærere, før vi kan tale om at forbedre Skoleunder-